

HARANG-SZÓ

**Csongrád - Piroskavárosi Szent József Plébánia és a
bokrosi Szent László - templom híveinek lapja**

X. évfolyam, 2. szám, 2011. Húsvét

Halottaiból feltámadott!

Emmerich Szt. Katalin a legapróbb részletekig beavatást nyert a húsvéti misztérium szemlélésébe. A sziklafalon át látja, amint megmozdul Jézus teste. Ekkor megjelenik a sátán is kígyó képében, de Jézus azonnal eltapossa a fejét. Hatalmas fényességben átlép a sziklafalon. Angyalok szolgálnak Neki.

Érthetetlen, mivé teszi a teremtményt a gőg: mit gondol a sátán, amikor azt ígéri Jézusnak a pusztai megkísértés során, hogy Neki ad mindent, ha leborulva imádja őt? És mit gondol most, amikor ennyi gonoszság után diadalra jut az Élet, mit kísérelhet még meg ellene? Nyilván semmit, és mégis itt van, erőlködik. A mi életünkben sajnos nem ilyen esélytelen, de ugyanilyen képtelenek az ötletei, ugyanennyire holt ajánlat, amit tesz. Szánalomra méltó a sátán, ahogy erőlködik, és szánalomra méltó az ember, hogy annyi bukás után még mindig teret enged neki.

Tanuljunk ebből a jelenetből: Jézus megszünteti a sátán befolyását az idők végezetével.

De nekünk már ma szabad erre tekintenünk: mi tudjuk, hogy egyszer megszűnik a hatalma - miért ne legyen már ma, hogy a győztes Krisztus erejére bízva magunkat kimondjuk: nem hiszünk neked többé sátán, neked már nincs fölöttünk hatalmad, mi Krisztuséi vagyunk!

Cassius százados (aki a keresztségben a Longinus nevet kapta) látja a fényt, de Jézust nem. Sokáig áll mozdulatlanul a sír előtt, várja a folytatást, készül rá, majd amikor nem tapasztal több rendkívüli eseményt, elindul Pilátushoz jelentést tenni. Útközben híreszteli az asszonyoknak, hogy csodadolgok történtek. Jézus először - a hagyomány szerint - a Szűzanyának jelent meg. Az ösatyák lelkei meghajoltak Jézus Anyja előtt. Mária leborult, hogy megcsókolja Jézus lábát, Ő azonban fölemelte és eltűnt.

A szent asszonyok - bár már közel jártak ekkor a sírhoz - nem észlelték a feltámadást. Ezért még mindig leköti a figyelmüket az evilági aggodalmaskodás: ki fogja elhengeríteni a követ? Illetve amikor már az üres sír előtt áll Mária Magdolna, akkor is a szorongás fogalmazódik meg benne először: vajon ki, és hova vitte el Jézus testét? Gondolatát annyira lefoglalja Jézus, hogy - egészen érdekesen - fel sem fogja, hogy angyal szólítja meg: Miért sírsz? A Szentírás több helyén látjuk, milyen félelem ébred abban, aki angyallal beszél. És Magdolna föl sem fogja! Kétségbe esve rohangál a kertben, és azon tépelődik: mi történhetett Jézus testével?

Az emberi aggodalmaskodás, kutatás azonban eltakarja szeme elől a valóságot, és a kertben megpillantott hosszú fehér ruhás alakot a kertésznek gondolja.

folytatva a 2. oldalon

Majd amikor Jézus felfedi előtte kilétét, Magdolna nagy örömeiben hibát követ el - megint csak egysíkúan gondolkodik - úgy véli, megvan a napokban elveszített Mester, rajta, folytassuk az életet ott, ahol az abbamaradt. És ezzel - az eddigi rajongásával - leborul, hogy megcsókolja a lábát.

Jézus azonban nem engedi. Mert valami még hiányzik: nem történt még meg a hálaadás az Atyának! Jézus még nem köszönte meg a Mennyei Atyának a halál fölötti győzelmet.

Ennyire valós az Ő megváltó áldozata, ennyire igaz volt a küzdelem, a halál és a feltámadás nem csupán egy eljátszott szerep! "Az öröm zsongái az Istené" - Jézustól is!

Magdolna első dolga sem lehet más, mint a hálaadás. Mert nem elég most felfedeznie szeretett Mesterét, hanem a megváltásra és az Atya kiengesztelésére kell gondolnia, s arra, hogy mindezért ő is köszönetet mondjon.

Mi sem tehetünk addig semmit, amíg hálát nem adunk, amíg föl nem fogjuk a megváltottságunkat! Addig még Jézushoz sem közelíthetünk! Még a szeretet hevessége sem ok és mentség - Jézus addig minden próbálkozásunkat visszautasítja!

S bár a fölfedezés hibás megfogalmazásait elutasítja az Úr, a ragaszkodást, a vágyakozást sajátosan megjutalmazza: Magdolna is azért ment ki a sírhoz, mint a többi asszony: hogy illatszerekkel kenjék meg a holttestet. Eszükbe se jutott, hogy magukkal vigyék Jézus testét. Most azonban, amikor üres sír fogadja, benne két megmagyarázhatatlan érdeklődővel, a kertben pedig egy elrablással vagy elrejtéssel meggyanúsítható "kertésszel" találkozik, Magdolna most megváltoztatja jövetele szándékát, s most már inkább elvinné, semhogy ebben a bizonytalanságban tudja szeretett Mestere holttestét.

Ennek a hirtelen támadt birtoklási vágyának jutalma, hogy ha még a holthoz is kötődik, akkor az Élőt kapja meg: Felismerheti, megláthatja, hogy Jézus él! Elviheti az Örömhírt a többieknek: él az Úr!

A szélsőségek között ingadozó Péter az elmúlt napokban nagyot változott. Amikor meglátja az elhagyott halotti lepleket, magához veszi őket, és úgy indul velük vissza, Jánossal együtt. Most már nem fél, hogy lebukik, hogy ezek alapján újra felismeri valaki. Meri vállalni Jézust, pedig a nagypéntek véres valósága egyértelműen eléje

tárta, mi vár arra, aki veszélyt jelent a főpapoknak.

De Pétert ez már nem érdekli. Már tanult a mélypontra juttató tagadásból, benne már készül az a sziklaszilárdság, amire hamarosan Jézus ráhelyezheti az Egyház alapját, minden terhével, kínlódásával és az üdvösséget szolgáló engesztelő áldozat folytatásával, az egyszeri áldozatot állandósítva önmagában, Krisztus misztikus Testében.

A feltámadás eseményét egyik és másik személy más és más módon tapasztalja meg. Az egyik lát angyalt, a másik nem. Amikor Jézust meglátják, az egyik megrendül, a másik újra a hétköznapiakat folytatná Vele, és olyanok is vannak, akik közömbösek maradnak iránta. Úgy volt ez akkor, mint ma. Van, aki beleborzong, és összeszedi laza önmagát, a másik pedig föl sem fogja, mi történik körülötte az üdvössége érdekében, és továbbra is a halál homályában marad. A "miértekre" nincs válasz: nem tudjuk, ki miért reagál így vagy úgy a jézuseseményre. Isten útjai kifürkészhetetlenek. Az azonban látszik, hogy aki keresi az Urat, az elől Ő nem bújik el. S még ha a homályos tekintet miatt nem is látszik világosan az igazság, a vágyódó lélek nem marad betöltetlenül.

Nagyobb baj az, hogy az ember útja kifürkészhetetlen, és gondolatai nem az Isten gondolatai, tettei nem az Ő tettei. Ezért nem találkozik a kettő, nem pedig azért, mert az Isten gondolatai nem a mi gondolataink. Hiszen látjuk, hogy a formális visszautasítás, tiltás, nem engedés sem elzárkózást jelent, hanem a laposan gondolkodás magasabbra emelését, a Lényeg gazdagabb meglátását kínálja. S csak azt akadályozza meg, ami a tekintetet téves irányba terelné, ami megelégedne az Istennél kevesebbrel. Emmerich Katalin a halála előtt azon elmélkedik, hogy a jobb latornak könnyebb volt a számadása, mint nekünk lesz, mert nem részesült annyi kegyelemben, mint mi. Mégse félünk - ez nem illene a Szeretet Művébe -, hanem igyekezzünk! Mert nem nem tudni kell, hanem élni a tudásból - mindabból, amit az Úr végtelen szeretetében nekünk ajándékozott. És köszönjük ezt a most is gyarapodó tudást, ami egyszerre növeli felelősségünket és a lehetőségeinket! Mert az Úr a Végtelenben készített nekünk helyet - Önmagában.

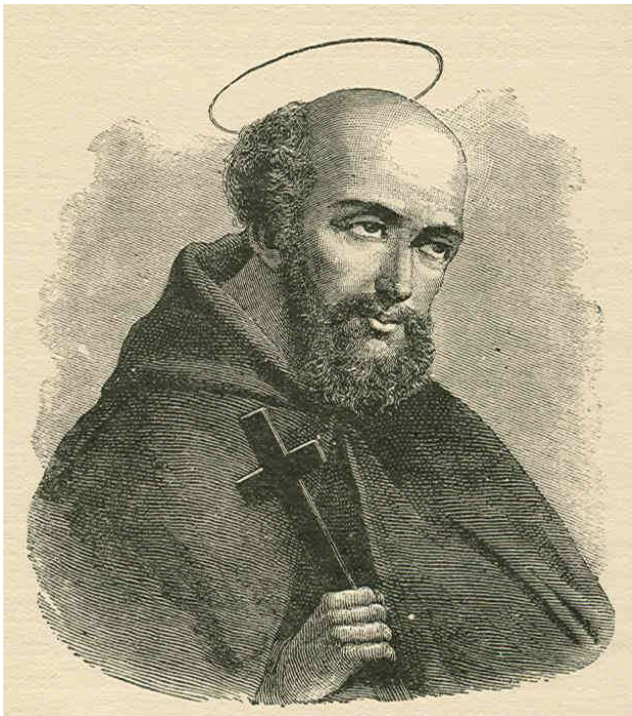
Áldott Húsvéti ünnepeket kívánok!

Salamon László esperes-plébános

A missziós utakon keresztül Szent Pál apostol írói tevékenységéig

Folytonosság a változásban - Szent Pál Apostol Egyház-tudata

A most következő részekben elindulunk az úton, amelyen keresztül megpróbáljuk felvillantani Szent Pál missziós körútjait, és reflektálunk egyúttal azokra a helyekre, ahol Pál kifejthette írói tevékenységét - igaz változó körülmények között. A módszer abban áll, hogy az Apostolok Cselekedetei rövid elemzésével szemügyre vesszük a mű két nagy tömbjét, ezek közül is a második tömbre fogunk koncentrálni, amely tömbön belül két egységet választunk szét egymástól, és centrumnak tekintjük a második egységet. Ezt fogja kiegészíteni a harmadik egység. Az egész második nagy tömb abszolút centrumában pedig Pál athéni beszéde található, amelyre természetesen külön is reflektálunk.

Az Apostolok Cselekedetei: kitekintés

Figyelmünket most leginkább a pogányoknak szóló misszióra fordítjuk, ezért ebbe a második részbe pillantunk bele, és az abban található egységeken keresztül kísérrük útján a nemzetek apostolát. Első egység: Pál Macedóniában végez missziót. Nagyon meghatározó Pál számára ez a misszió, talán itt látszik a legjobban az isteni mű folytonossága. Ebben a folytonosságban Pál tölti be a legnagyobb szerepet, de arra következtethetünk, hogy nem valamiféle egyéni misszió végzéséről van szó, hanem az elsőrendű irányító Krisztus Lelke. Az a Lélek, amely, ha kell, akkor előre visz, de ha Isten terve úgy kívánja, akkor ugyanez a Lélek bezárja az ajtókat.

Pál Macedóniába hívása is a Lélek által történik, majd így jut el Troászba. Itt látomás jelent meg Pálnak éjnek idején: egy makedón férfi eléje állt, és könyörgött neki: „Jöjj át Macedóniába, és segíts rajtunk”. (ApCsel 16,9-10) Ez az indíttatás vezeti Pált a feladat teljesítésében.

Ekkor elindul Filippibe, amely Macedóniának első telepes városa. Az itt történt események közül kiemelkedik Lídia megtérése, és a megszállott lány meggyógyítása. Ennél a pontnál azonban kezdetét veszi Pál apostol kálváriája. Pált ekkor a főtanács elé hurcolják, majd megvesszőzik, sőt börtönbe is zárják. Isten műve azonban nem rekedhet meg négy fal között, hiszen a földrengés idején is zsoltárok hangjai jutottak fel az Úrhoz. A bilincsek megoldódtak, és Pált az angyal kivezette börtönéből. Mindezek után Tesszalonikába érkezik. Itt Pál továbbra is tanít a zsinagógában. Megtérések sorozatával találkozunk. Azonban mindemellett az ellenségek is feltűnnek, mégpedig a zsidók. Ők továbbra is haragszanak Pálra. A tömeget egyfolytában lázítják ellene. „A zsidók azonban féltékenykedtek. Maguk mellé vettek a csőcselékből néhány gonosz embert. Csődületet támasztottak, és izgalomba hozták a várost, majd Jázon házánál csoportosulva megkísérelték, hogy kihozzák őket a nép közé.” (ApCsel 17,5)

Ekkor Pál Jázon házába menekül. A zsidók nem tángítanak, azonban tervük csődbe fullad. Ezek után menekülés indul. Pál eljut Athénig, és itt találkozik a megrendítő valósággal: a bálványimádásba merült város képével. Ekkortájt jellemző az érvelés művészete, amellyel mindent el lehet érni. A filozófia középpontjában az áll, hogy az ember tapasztalati valóságon keresztül megismer bizonyos dolgokat. Az ítélezést, amelyről Pál beszélt, még valamennyire elfogadják, ám a súlyos probléma a feltámadás terminológiájában bontakozik ki. A feltámadás a kor társadalmának ilyen szintű megközelítése elképzelhetetlen. Ugyanis maga az aktus Valaki által történik. Isten az, aki úgy támaszt fel, hogy egyszerre van a természetfeletti világban, de ugyanolyan formában az immanencia (bennfoglaltság) is megtalálható. A feltámadás terminológiáját érzékelve Szent Pál hallgatósága tulajdonképpen megszakítja ezt az összetett beszédet, és kissé könnyelműen teszik azt a kijelentést, hogy erről a kényes témáról az előadót még egyszer meg kívánják hallgatni. A hallgatóság kis része mégis csatlakozik Pálhoz, megérezve valamit abból a kimondhatatlanul nagy titokból, amelyet az apostol közölt. Pál ezek után eltávozott Athénból, és elment Korintusba. Itt kapunk ezen a helyen történelmi utalást a Claudius-féle zsidóüldözésekről, ami Krisztus után 49-re tehető.

folytatva a 4. oldalon

Pál itt Akvillával és Priscillával találkozott. Ezen a ponton fontos a jelenet, hiszen bebizonyosodik számunkra, hogy Pált, kissé profánul kifejezve, nem úgy tartották el. Ebben a fejezetben érvényesül talán a legjobban Szent Benedek jelmondata: „Ora et labora!” (Imádkozzál és dolgozzál!) A mondat kissé érthetetlennek is tűnhet az időeltolódás miatt, ám számba kell vennünk azt a tényt, hogy ez, a történelem során jóval később elhangzó mondat, szó szoros értelmében vonatkoztatható a nemzetek apostolára. Pál az, aki művészien végzi az igehirdetést, mint munkát. Ezzel párhuzamosan pedig, kissé materiális értelemben, a saját megélhetéséért is küzd. Ebben a művésziessége mutatkozik meg, hiszen sátorkészítőként is alkot. Munkájában is ott található az isteni léttől átítatott teljesség. Mindeközben Szilás és Timóteus is megérkezett Macedóniából, így Pál még többet tudott fáradozni az igehirdetésben, és tudta bizonyítani a zsidóknak, hogy Jézus a Krisztus. Missziós körútján az apostol megérkezik Efezusba, és János-tanítványokkal találkozik. A felmerülő problematika az, hogy ezek a tanítványok még nem is hallottak magáról a Szentlélekről. *„Ezután megkérdezte tőlük: akkor hogyan keresztelkedtetek meg? A János keresztségével - válaszolták ezek. Pál ekkor így szólt: Amikor János keresztelt, megtérést követelt, de azt is mondta a népnek, hogy abban higgyenek, aki utána jön, azaz Jézusban.”* (ApCsel 19,4) Szent Pál apostol a megtérés folyamatát tehát két fázisra bontja. Egyrészt beszél a gondolkodás és a magatartás mintegy hirtelen módon történő megfordulásáról. Ezt az első fázist hirdette valójában Keresztelő Szent János. Az apostol már közvetett módon utal a szentség jelenlétére, ez a szentség maga Krisztus. A krisztusi szentséggel válik tehát teljessé a megkeresztelkedés. *„És amikor Pál rájuk tette kezét, leszállt rájuk a Szentlélek...”* (ApCsel 19,6)

Ebben a mondatban mutatkozik meg az apostoli hagyomány folytonossága. Ez a kézrátétel egyúttal pótolja magát a szentséget, illetve a jézusi hatalmat. Mindezek átadása a kézrátételben nem közvetett formában történik, hanem közvetlenül. A megalapított egyházközségek szempontjából ez abszolút centrumnak számít, hiszen az egyházközségek élén álló vezetők, megbízottak egyrészt Páltól, másrészt pedig már az ő utódaitól kapják megbízatásukat. Ez a magva mind az úgynevezett antióchiai vezetési formának, mind pedig a későbbi monarchikus formának. Tehát ebben a részben ez a mondat kiemelt jelentőségű tanulmányunk szempontjából.

Az efezusi működés (ApCsel 19-20)

Pál kemény munkája ellenére többen vannak azok, akik egyszerűen megátalkodottak, és nem hisznek. Gyűlölködnek, a közösségi létformát, mint olyat, egyszerűen nem fogadják el. Az apostol otthagyja őket, és egy Tirannosz nevű ember iskolájában tanít. Ez közel két évig tartott. A tanítás mellett több csodat is tett. Már csoda önmagában véve az is, hogy valaki minden értelmi működését latba vetve figyelmének olyan fokára jut el, hogy gyakorlatilag átesik egy másik szférába. Nos, ez a szféra az értelem szempontjából kissé pihentetőnek is tűnhet, profánul fogalmazva, totális kikapcsolásnak, ám ha a fizikai valóságot nézzük, akkor már nem beszélhetünk oly könnyed pihenésről. A csodatételek és a tanítás mellett Pál már tervezi, hogy elmegy Rómába. Az apostol előtt kitágulnak a perspektívák, és megnyílik a panoráma. Kiemelkedő esemény az ezüstműves lázadása. Egy Demetriosz nevű ezüstműves lázítja munkatársait Pál ellen, hiszen ők a faragott szobrok elkészítéséből élnek, bár lehet, hogy tudatában sincsenek annak a hatalmas vételnek, amit tesznek. Pál nagyon keményen reagál ezekre a valóságokra.

Pál Kr. u. 55 tavaszán volt Efezusban, ekkor küldi Timóteust Korintusba. Ekkor viszont negatív híreket kap a korintusi közösségről. Ezek az információk alkotják az első levél belső mozzanatát, amelynek hangulata meglehetősen szigorúra sikeredett. Ezt nevezhetjük a Kemény levélnek. Erre a közösség kérdéseket tartalmazó levelet küld, erre válaszolva írja meg a valódi, Első korintusi levelet. Pál a következő télen indul el Korintusba, de kissé kemény hangvétellel fogadják. Visszatér, és ekkor írja meg a Második korintusi levelet, amelyet a biblikus szakirodalomban több helyen is a Könnyek levelének neveznek (Dr. Takács Gyula). Ezek után elküldi Tituszt a kapcsolat helyreállítása céljából. Mindeközben Efezusban az ezüstművesek fellázadnak. Emiatt Pál menekülni kényszerül Troászba, Macedónián keresztül jut el az Északi területekre, ebben az időben írja meg a tulajdonképpen Második korintusi levelet. Így épül fel az apostol két kiemelkedő levele: Az első és a második korintusi levél.

A fogság periódusai

Az első állomás a jeruzsálemi fogság (18,23-21,16). Letartóztatják Pált, és fogadalmat tesz. Az apostol összefoglalja eddigi életútját, egyúttal ez a beszéd Pál tanúságtételének centrumában helyezkedik el. Következik a cesariai fogság. (23,1-27) Ezután következik a római fogság, Kr. után 63-ban.

Ebben az időszakban fejt ki írói tevékenységének legnagyobb részét. Ekkor születnek az efezusi, a kolosszei, a filippi és a Filemonhoz írt levelek. Az első és második római fogság között Pál megírja az első és második, Timóteusnak, valamint a Titusznak szóló levelet. Ezek a legszemélyesebb hangvételű alkotások, hiszen mindkét személy közeli munkatársa volt.

Kitekintés - folytonosság a változásban

Szent Pál apostol missziós körútjainak ábrázolásához elengedhetetlenül szükséges az apostol személyének tárgyalása. Jelenlegi vizsgálódásaink ezekre a missziós utakra koncentrálnak, amelyeknek forrását az apostolok cselekedeteiben lelhetjük fel. Valójában véve ezen rövid és töredékes vizsgálódás csupán azt akarja felfedni számunkra, hogy Jézus műve - amellyel már a részletes, beható elemzése folyamán megismerkedtünk - milyen ívet ír le, amely ív kezdőpontja és zárpontja a legmeghatározóbb, hiszen a nyitány geográfiailag Jeruzsálemhez köthető, még maga a finális a jézusi mű nemcsak geográfiai, hanem szellemi centrumához, Rómához kötődik. Ezen ív kezdőpontját nevezhetnénk a formálódó, fejlődő Egyháznak, még finálisát a kifejlett, kiteljesedett Ecclesiának, bár maga a római helyszín végső soron nem jelentheti a finálist, hiszen állandó kontinuitásról kell beszélnünk. Pontosan erre a folytonosságra világít rá az apostolok cselekedetei, amely folytonosság egyetlen

biztosítéka a krisztusi küldetés, a misszió. Ezért nevezhetjük az Apostolok Cselekedeteit az Egyház evangéliumának, Pál apostolt pedig ilyenformán a népek apostolának.

Jelen vizsgálódás azonban csak bennfoglaltan foglalkozik magával a művel, hiszen figyelmünk Szent Pál apostol missziós tevékenységén található. Összességében elmondhatjuk, hogy a fent említettek alapjain méltán mondhatjuk az Apostolok Cselekedeteit és ezzel együtt Szent Pál munkáját az Egyház győzelmének, hiszen Isten ígéje tovább terjedt, és a folytonosság ott található a változásban.

Szent Pál egzisztencia-tudata

A Népek Apostolának alapvető jellemétől nem térhetünk el. Életében három nagy korszakot különíthetünk el, amelyben az első az előkészület ideje, a második „a pillanat” ideje, még a harmadik a misszió ideje. Az apostol személyének centruma egyértelműen Krisztus, és ebből a tudatból négy alapvető tudás következik: az első és legfontosabb, minden további tudatot meghatározó az ún. egzisztenciális tudat, azaz a Krisztusban levés, az öbenne való lét fennállása. Ezen tudat súlyponti volta miatt szükségesnek látszik röviden tisztázni az egzisztencia fogalmát.

Hogyan – miért?: a helyes kérdés

A kérdés az, hogyan éljen az ember, hogyan valósítsa meg önmagát. Jól látható, hogy a pusztá értelemben vett egzisztencia, amely a hétköznapi beszédben oly sokszor fordul elő, mindig önmagába fordul vissza, ugyanakkor magában foglalja a hogyan és a miért kérdésének örökös, feloldhatatlannak látszó harcát. Nem tekinthetünk el a helyes kérdésfeltevéstől, hiszen a hogyan kérdés mindig zárt rendszert jelent, míg a miért nyitott rendszert feltételez. Az ember, mint olyan, létének mivolta után kutatva önmagától és önmagában nem elégséges saját lényegének megközelítéséhez. Ebben az értelemben véve az ember nem képes önmaga fennállni a létben, ugyanis nem birtokolja azt az egyenlőséget, amely lét és létezés között áll fenn. A létezés ennél fogva mindig a lét konkrét megvalósulását rejt magában. A fentebb említett két kérdés voltaképpen a filozófiai értelemben vett egyedi és általános terminusokat hivatott megjelölni. A lét általános értelemben a teljességet jelenti, míg egyedi értelemben magát a konkrét létezőt a maga járulékaival. Ennek értelmében az ember egyedi létezőt foglal magában. Ebből következik, hogy az ember nem megvalósítja magát, hanem folytonosan kibontakoztatja magát. Tehát változik, formálódik a folytonosságban, azaz a létében.

folytatva a 6. oldalon

A *második* a biztos történelmi tudat - ahol Krisztus áll a középpontban, még antropológiai szempontból az ember kollektíven van jelen a történelem folyamatában. Ez a lépcsőfok egyértelműen következik az elsőből, hiszen az emberi történelem azonosul Krisztussal (egzisztencia), így benne áll fenn a történelem folytonossága is. *Harmadik* fok: az Egyház-tudat. Sajátosan az Egyház képletében adja a valóságot az apostol. Ez azt jelenti: ha a személy az első terület, a történelem a második szegmens, az Egyház a harmadik terület: s ebből következik, hogy az Egyház is valóság, amely fokozatosan kitárulkozik. Az Egyház tehát azonosul így a történelemmel, az emberrel, az én tudatával, és végső soron így Krisztussal, mint korpuszal. *Negyedik* lépcsőfok az eszkatológikus szféra. Ezt a fent látott koncepció alapján nevezhetjük végtudatnak. Ebben a végtudatban él maga az apostol, aki mintegy átlépi a szakadékot, ezzel a lépéssel mintegy belelép Krisztusba. Ezért az eszkaton nem a semmi, nem a pusztulás káosza, hanem hazatérés, a Krisztussal való teljes, végleges találkozás. Ez jól megfigyelhető a tesszaloníkieknek és a filippiekhez írt levélben, ahol a népek kissé hibás elképzelései miatt gondok lépnek fel, hiszen a krisztusi eljövetelet túlságosan korainak gondolták, és ezen eljövétel előtt megholtak kérdésével egyszerűen nem tudtak mit kezdeni. Pontosan ezért kellett Pálnak ezt a bonyodalmat nehézségek árán megoldani. Jól látható, hogy egy zseniális géniusszal állunk szemben, ezen megállapításunkat támasztják alá a missziós utak, a viszontagságok, szenvedések, börtön és nem utolsósorban a belső vívódások. De az irányt látva mindig feláll, hiszen az ő egyénisége lobogó világként fogható fel. Ehhez társul az alkalmazkodás művészete is.

Láttuk Szent Pál apostol dinamikus karakterének ábrázolását, hiszen a népek apostola kifejezés, valamint az Egyház passiójának vetületében álló gigantikus személyiség szinte első látásra megfoghatatlannak tűnik, noha bár ezt a megfoghatatlanságot nem tudhatjuk be egészen az idő távlatának. Újra és újra elolvassuk a páli műveket újabb és újabb karakterszálakra lelhetünk rá. Mindezek tekintetében azt mondhatnánk, hogy ahogyan az Egyház passiója - amely passió az úton levés állapotában folytonosan láthatóvá válik- úgy végérvényesen Pál személye is, és ennek a személynek lényegi belső mozzanata a titok mozzanatában van. Titok az Egyház passiója, hiszen amíg folytonos egyesülés áll fenn Krisztussal, addig él és

tevékeny az Egyház, ugyanakkor ugyanez a valóság szenved. Ezek a jegyek mondhatóak el Szent Pálról is, aki szinte állandóan úton van. Az *úton levés* pillanatában egyesül Krisztussal, közben azonban Pál él, ebben a harmonikus lét állapotában tevékenykedik, szervez, küszködik, és végső soron, ahogyan maga az Egyház is, szenved Krisztussal együtt a keresztfán.

Ahhoz, hogy Szent Pál apostol lényegi karakterszálai után valamiféleképpen feltárjuk életművét, ahhoz értelemszerűen fel kell tárunk az Egyház emblémáját. Valóban megkezdett útról kell, hogy beszéljünk, hiszen most, amikor nagy vonalakban második lépésben elemezzük a missziót, akkor magával a címmel pontosan utalunk az Egyház belső valóságára, erről szól az Apostolok Cselekedetei. Ennek értelmében maga a mű nem az „apostolok” és nem a „cselekedeteik”. Helyette alkalmazzuk azt a megnevezést, miszerint az ApCsel: az Egyház léte. (Jelen megnevezést a félreértések elkerülése végett Dr. Takács Gyula professzorom után alkalmazom.) A létezésből egyenesen következik a tevékenykedés a cselekvés valósága, márpedig hogyha a létező cselekszik, akkor valamely irányba tart. Ha valamely irányba tart, akkor abból egyenesen az származik, hogy folytonosan változik, fejlődik, evilági létét tekintve, felülmúlja önmagát. Az Egyház evilági létének felülmúlása úgy lehetséges, ha egyrészt valóban változik, átmegy, méghozzá az útról le nem térve megy át. Maga az átmenetel biztosítja az Egyház totális, abszolút tranzitúsát.

Ebben a valóságban tehát egy olyan állapottal találjuk magunkat szembe, amikor az Egyház folytonosan halad; ez a haladás pedig már az Egyház pászkája. Ebben a konstellációban is a pászka megegyezik az átmenetellel. Folytatva az előző gondolatmenetet, azt mondhatjuk, az Egyház valahová átlép, átmegy, akkor ugyancsak a kontinuitás megszakítása nélkül elhagy bizonyos valóságokat. Így az Egyház kijön valahonnan, és bemegy valahová. Az új közösség elhagyja az atyák földjét, és bemegy az új hazába, így az Egyház léte megegyezik a kijövetelemmel és a bemenetellel, ahol ez a két valóság képezi a sarokpontjainkat, vagyis az út ívének pontjait.

Tóth Roland atya

**Látogasson el plébániánk honlapjára a
www.kistemplom-csongrad.hu
weboldalra.**

Mindannyian szenvedések útján járunk

A következő szép gondolatokat szeretettel ajánljuk kedves olvasóink figyelmébe.

Tele van az életünk félelemmel. És talán legtöbbször a ránk váró szenvedésektől félünk. Félünk az öregségtől, a betegségtől, a haláltól, de félünk a csalódástól, a magánytól, a bizonytalanságtól is. Súlyosan nyomaszt a testi és a lelki fájdalom, sőt annak lehetősége is.

Szabadulni is megpróbálunk ettől a sokszor lesújtó érzéstől. Fájdalomcsillapítót hordunk magunkkal, biztosításokat kötünk, próbáljuk eltüntetni az idő nyomait arcunkon, mások orvoshoz járnak, hátha ők meg tudnak menteni minket az élettel együtt járó fájdalomtól.

A szenvedés együtt jár az élettel. Bármennyire is szeretnénk elkerülni, lehetetlen, hogy ne legyen kísérőnk életünknek bizonyos szakaszaiban. Megszenvedjük a test gyöngülését, a lélek elhagyatottságát, a magányt, de szenvedés a másikért való aggodalom is, a bizonytalanság, a lelki egyedüllét, a bizonytalan jövő is. Minden életszakaszban, minden életkorban más és más szenvedés akar kísérőnk lenni. A szenvedések mindig jobban fájnak, mint ahogy az örömek, a sikernek, a biztonságnak tudunk örülni. Egy kis szenvedés sok örömet tud tönkre tenni.

A fájdalom érzete minden ember osztályrésze, senki ki nem kerülheti a szenvedés próbáját. Jézus maga is ismerte a szenvedés minden formáját. Szenvedett testében éhségtől, szomjúságtól, veréstől és ostromozástól, keresztre feszítéstől, de szenvedett lelkében is az árulástól, a meg nem értéstől, az emberi kihasználástól, sőt

még attól is, hogy meg kellett tapasztalnia mit érez az ember, aki Istentől elhagyatottnak gondolja magát... A szenvedést persze nem kell keresni senkinek, de azért mégis jó tudni, hogy el is lehet azt fogadni, és ha nem küzdök ellene minden áron elkeseredetten, akkor könnyebb lehet az életem. Bölcs dolog elfogadni azt, amit nem lehet megváltoztatni, amit talán nem is értek, de ami kikerülhetetlenül életem része...

De nem csak elszenvadni lehet a bajt. A hit abban is segít, hogy fájdalmamat Krisztus keresztyéhez kapcsoljam, és a magam megpróbáltatását úgy fogadjam, mint Krisztus keresztyéből rám eső részt.

Úgy, mint talán Cirenei Simon fogadta Krisztus ráakott keresztyét, mely nyomta a vállát, a rákényszerített kereszt hordozásával időt is vesztett, de talán megértette a cipelt súly alatt, hogy valakinek segít, és így az elfogadott szenvedés már nem is volt olyan szörnyű, ahhoz adott erőt a szeretet. Sokat jelent, ha türelmesek és nagylelkűek vagyunk akár magunk, akár mások keresztyével szemben. És a hittel elfogadott kereszt hordozásához erőt is kapunk Istentől. Hiszen tudjuk, mert tapasztaljuk is, ő nem hagy nekünk erőnkön felüli próbát kiállni.

A nagybőjt és Húsvét alkalmas arra is, hogy a szenvedésről alkotott felfogásunkat újra átgondoljuk, értsük meg a szenvedés lehetséges értelmét, és hogy tudatosan is törekedjünk arra, hogy mi ne okozzunk szenvedést senkinek! Legyünk a szenvedések útján is teljesebb emberek, igazabbak, másokat: Istent és embertársunkat jobban szerető emberek!

Forrás: Laudetur.hu

Valaki értem imádkozott

Mikor a bűntől gyötörten,
A lelkem terheket hordozott,
Egyszer csak könnyebb lett a terhem;
Valaki értem imádkozott.

Valaki értem imádkozott,
Talán apám, anyám régen?
Talán más is, aki szeret,
Jó barátom vagy testvérem.

Én nem tudom, de áldom Istent,
Ki nekem megváltást hozott,
És azt, aki értem csak
Egyszer is imádkozott!

(Reményik Sándor)

„Isten maga a szeretet”

Az idén a nagybőjti lelkigyakorlatnak a Nagyboldogasszony templom adott otthont. Az elmélkedést Szabó Zoltán Jenő mindszenti plébános atya tartotta április 14-én és 15-én, az esti szentmisék keretében. A következőkben az első napi szentbeszéd szerkesztett, rövidített változatát adjuk közre. A teljes prédikációt meghallgathatják a www.kistemplom-csongrad.hu honlapon.

Kedves Testvérek!

Lelkigyakorlatunk első napján az Ige Krisztusáról, míg a második napon az Eucharisztia Krisztusáról fogok beszélni.

A Szentírás a keresztény ember életében nélkülözhetetlen eszköz, amely különféle titkokat rejt számunkra. De hogyan használjuk mi a Szentírást? Mit tudok én ezzel a könyvvel csinálni? Mire jó ez a könyv? Ahhoz, hogy rádöbbenjünk arra, hogy a Szentírást személyesen mindenki mire tudja használni, először is meg kell vizsgálni, hogy mi a mi személyes keresztény hitünknek az alapja. Az ember sok mindenre gondolhat, de a legfontosabb, hogy a keresztény ember, a krisztusi ember hitének alapja egyetlen egy dolog lehet: Isten feltétel nélküli szeretete. Amikor Jézus kétezer évvel ezelőtt eljött erre a világra, ez az Istennek a minden értelmet meghaladó szeretetét mutatta meg számunkra. És erre a szeretetre építette föl az egész működését. Mert miért jött el Jézus? Azért, hogy megváltsa az emberiséget a bűntől és az örök haláltól. Mi ez, ha nem Isten minden értelmet meghaladó szeretetének a jele. Tehát hitünk csakis erre épülhet, hogy Isten engem úgy, ahogy vagyok, szeret. Feltétel nélkül. Nem azért szeret, mert én olyan csodálatos ember vagyok, vagy, hogy ezt és azt megteszem neki, hanem azért szeret engem, mert ő maga a szeretet. Ahogyan ezt az első János levél 4. fejezetének 8. illetve 16. versében is olvashatjuk: Isten maga a szeretet. Tehát egy dolgot nem tud, nem tud nem szeretni. Ha az ember ezzel tisztában van, és ez van a szívének a legmélyén, akkor erre tudja fölépíteni az egész keresztény életét. És ha ez megvan, akkor utána már bátran kezébe veheti a Szentírást, mert tudja azt, hogy kinek hisz. Ez hitének az alapja.

Ahhoz, hogy erről a szeretetről az ember meggyőződhesen, nagyon fontos az Istennel való személyes kapcsolat. Mert ugye, manapság is sokan mondják másoknak, hogy ó persze, szeretlek. De a tetteikkel nem igazolják ezt a bizonyos szeretetet. Vagy nagyon sokszor megbántják a másikat. Akkor miért mondjuk a másoknak, hogy szeretlek téged, és itt most nem a

szerelemre gondolok, hanem a felebaráti szeretetre, hogyha az ember nem tud alapvető dolgokat megtenni a másoknak, amellyel igazolja szeretetét. Tehát ahhoz, hogy mi a hitünket erre a bizonyos szeretetre építsük, meg kell, hogy tapasztaljuk ezt a szeretetet. Ez bizony az Istennel való személyes kapcsolat által elérhető. Hogyan kezdődik ez a kapcsolat? Isten elkezdi vonzani magához az embert. Hogyan vonzza magához az embert? A Biblián keresztül. Halljuk a tanítását, újra és újra bejárja az egész világot Isten üzenete, a Szentírásnak az üzenete, és az ember hallja azt, hogy Isten szeret engem. Isten megteszi az első lépést, és az ember erre a szeretetre normális esetben válaszol. És amikor megszületik ez a válasz a szívében, hogy Istenem, ha tényleg szeretsz engem, akkor én szeretnélek megismerni! Hiszen annyi jót hallottam rólad, annyi mindent tettél már értem, szeretnék veled kapcsolatba lépni! És amikor az ember ezt huzamosabb ideig kifejezi Isten felé, akkor előbb-utóbb tapasztalni fogja, hogy nem a falnak beszél, hanem Istennek szól, ahhoz az Istenhez, aki mindenütt jelen van, és aki megérinti az én szívemet a szeretetével.

Nagyon sokszor, amikor az emberek hisznek valamiben, az csak hagyomány. Hiszek, járok templomba, mert a szüleim, a nagyszüleim is ide jártak, azért vagyok én is itt. Ez egy hagyomány tisztelet. De ez nem elég. A hagyomány tisztelet nem azonos a személyes hittel. Nekem nem mások hitét kell átvennem csupán, hanem meg kell szereznem a saját hitemet. Amely a Jézus Krisztussal, az Istennel való személyes kapcsolat által jön létre. És ugye amíg ez kialakul – sose felejtjük el – ez egy folyamat. Ebben a folyamatban nagyon sok segítséget kap az ember a Szentírás által. A Szentírásban ugyanis rengeteg olyan dolog van leírva, ami az ember hitét megerősíti. Fontos, hogy amikor az ember olvassa, az alapra építkezzen, ahogy mondtam: Isten engem feltétel nélkül szeret. Isten tökéletesnek alkotta a világot, de a világ azért ment tönkre, mert a szabad akaratakat, amelyeket kaptak, nem arra használták, hogy Istent szolgálják vele, Istennel éljék az életüket, hanem arra, hogy önző módon a maguk malmára hajtsák csupán a vizet.

Ha az ember, amikor a Szentírást a kezébe veszi, és nem kéri a Szent Lelket is, hogy jöjj, és magyarázd az írásokat, és nem kezdi el Pál apostol szavai által buzdulva megszűrni a Szentírás szavait, hogy csakis az evangéliumot szívja a szívébe, akkor bizony olyan dolgok is bekerülnek az embernek a hitéletébe, hogy Isten büntet,

meg Isten eltöröl a föld színéről. És akkor az ember mit fog kapni? Lelki gyomorrontást. És utána már nincs kedve Istennel lenni, mert fél tőle. Már nem a szerető Isten van előtte, hanem fél Istentől. És ez nem az a félelem, amelyről a Szentlélek ajándékaiban hallunk, az Isten-félelem lelke, mert az arról szól, hogy annyira szeretem Istent, hogy félek őt megbántani, ez a félelem a szeretetből fakadó megnyilvánulás. Óvom, védem a kapcsolatunkat. De ebben nem az a félelem van, amikor rettegek valakitől az elnyomás miatt, hogy ő hatalmasabb, én pedig kisebb vagyok, és ő a hatalmával visszaélve engem eltiporhat. Ezért fontos, hogy az ember a Szentírást mindig erre építse: Isten feltétel nélküli szeretete a hitemnek az alapja. Amikor olvasom a Szentírást, mindig ez legyen bennem. És ha olyan valamit olvasok, ami ezzel nem igazán egyeztethető össze, akkor legyen tudatában annak, hogy a Szentírás írója saját Isten-képét, saját Isten-élményét írta le. Ez a sugalmazás: Isten ösztönöz arra, hogy oszd meg másokkal az Isten-élményedet. Mert mások számára ez fontos lehet, tanulhatnak belőle.

Nekünk, keresztényeknek nem az a feladatunk, hogy megvalósítsuk a zsidó vallást. Az Ószövetség a zsidó vallásnak a könyve elsősorban. És ebből nő ki a kereszténység, amely az Újszövetség. Nekünk nem az ószövetségi hibákat kell újra és újra elkövetnünk, hanem meg kell valósítanunk az Újszövetségben élénk tárt titkot. És ez a titok nem más, mint Isten élete bennünk. Annyira szomorú vagyok, amikor látom, hogy egyes emberek hogy próbálnak kezüket, lábukat törve csupán a Tízparancsolat alapján megvalósítani a kereszténységet. Ez olyan, mintha fából vaskarikát akarnának csinálni. Az Ószövetségből ugyanis nem lehet kereszténységet csinálni. Csakis az Újszövetségben lehet. Ha az ember a Tízparancsolat alapján akarja megvalósítani a kereszténységet, akkor csalódni fog. Mert újra és újra a földön fogja találni magát. Újra és újra el fogja követni ezeket a hibákat, melyeket az emberek meg szoktak gyónni a gyóntatószékben.

Jézus fel akar szabadítani bennünket a törvény teljesítésének szolgaságából. És ez akkor valósul meg, ha nem a törvénnyel foglalkozunk - a Tízparancsolattal -, hanem Jézussal, ő áll a szemünk előtt. Őt akarjuk az életünkbe befogadni. És amikor ez a csoda megtörténik, személyes imádság által, és egyre jobban érzem, egyre intenzívebben, hogy Jézus jelen van az életemben és ennek már gyümölcsei is vannak, például jobban szeretem a körülöttem élőket, szeretettel

tudok mások felé fordulni, béke van bennem, türelmes vagyok, és még sorolhatnám a Szentléleknek a gyümölcseit, amely által az ember tapasztalja azt, hogy az egész élete megváltozott. Azért, mert Isten, Jézus belépett az életembe, a részévé váltam Istennek.

Jézus tanít bennünket János evangéliumának 14. fejezetének 6. versével: Én vagyok az út, az igazság és az élet, senki sem juthat az Atyához, csak általam. Amikor azt mondja Jézus, hogy én vagyok az út, akkor azt mondja, hogy ha velem járod az élet útját, akkor én elvezetlek a Mennyei Atyához. Amikor azt mondja, hogy én vagyok az igazság, akkor rávezet arra, hogy bennem igaz emberré válhatsz. Ha hozzám tartozol, ha velem éled az életedet. Akkor az igazságot bennem találod meg. A Jézus nélküli ember igazságtalanná, önzővé válik.

Jézus élete bennünk. Ahhoz, hogy ez megvalósulhasson, nagyon nagy szüksége van az embernek a harmadik isteni személyre, amelyet, valljuk be őszintén nagyon sokszor az ember úgy elfelejt. Imádkozunk Istenhez, imádkozunk esetleg Jézushoz, de a Szentlélek valahogy elmarad. Mintha ő nem is lenne olyan fontos. De ha nem volna fontos, akkor Jézus nem mondta volna ezt a tanítványainak, hogy jobb nektek, ha én elmegyek. Mert ha nem megyek el, nem jön el a vigasztaló.

Szentlélek nélkül az ember nem tud kapcsolatba lépni Istennel. És tapasztaljuk is nagyon sokszor, hogy azért nem jön létre a kapcsolat Isten és én köztem, mert nem hívtam a Szentlelket, nem kértem azt, hogy végre élő kapcsolatba kerüljek vele. Ha az ember hívja a Szentlelket, akkor észre fogja venni, hogy az ige Krisztusa, vagyis a Szentírásban jelen lévő Jézus életre kel. Az én tanításom lélek és élet, mondja Jézus. Életté válik bennünk Jézusnak a szava a Szentlélek által. Megteszem az első lépést, elkezdek gondolkodni, és belém karol a Szentlélek. Az ember számára a lélek által élővé válik a Szentírásnak a szava, és benne gyökeret ver. Isten tanítása által megmutatta azt, hogy közel van, szeret, a barátommá, az életem részévé akar válni. És hogy rajtam keresztül akarja a világnak megmutatni önmagát. Olyan csodálatos ez a közeledés. Ahogy Isten közelít, halad, és azáltal, hogy engem is lánggra lobbant, megy tovább. Szüntelenül munkálkodik azért, hogy az üdvösség örömhíre mindenkihez eljusson. Erre hív ma bennünket Jézus, az ige Krisztusa, hogy ő bennünk élve megmutassa nekünk, mennyire is élővé válhat övele az életünk. Ámen

Összeállította: Túríné Nádudvari Mária

Szettek szobrai és keresztek

Folytatva sorozatunkat, most a városunkban lévő két Nepomuki Szent János szobrot mutatjuk be. A harmadik, a böldi révnél 1945-ig állott szoborról lapunk 2005/2 és 2009/2 számában írtunk. A fotókat, Dudás Lajos korabeli felvételeit a csongrádi Levéltár biztosította számunkra.

Nepomuki Szent János szobor a belvárosban

A belvárosban, a városrész egyik központi helyén, a Szent János téren található a műalkotás, mely Máté István csongrádi művész munkája. Szentelésére 1987. augusztus 17-én került sor, Stein Ernő kiskunfélegyházi kanonok esperes által. Az építmény új alapra épült. A talapzat díszkút, hatszögletű, bolgár Vraca mészkőből készült. A víztartó közepén emelkedik a szintén hatszögletű mészkőoszlop, melynek oldalain bronz angyalfejekből folyt a víz.

Ezen oszlop tetején áll a Szent egész alakos bronz szobra. Fejét az égre emeli, jobb kezében keresztet tart, bal kezében pedig lilium ágat. A művész tervei szerint a víztartó talapzat oldalait is dombormű díszítette volna, de a kivitelezésére nem kapott engedélyt.

Nepomuki Szent János szobor a fahídnál

A pontonhídra vezető út jobb oldalán, a gát tetején áll a szobor. Ez is Máté István alkotása. Az 1729-ben Aradon - ahol még ma is látható - és ez időben Tihanyban felállított kőszobrok másolatát mintázta meg a művész műkőből. A felszentelés 1992. május 16-án történt, Zsótér Antal esperes plébános és Urbán Gábor plébános által. A szobrot alacsony fémkerítés veszi körül, időnként virág, koszorú díszíti. Az alkotó művész a szobor festését javasolja állagmegőrzés céljából.

Összeállította: Révész József

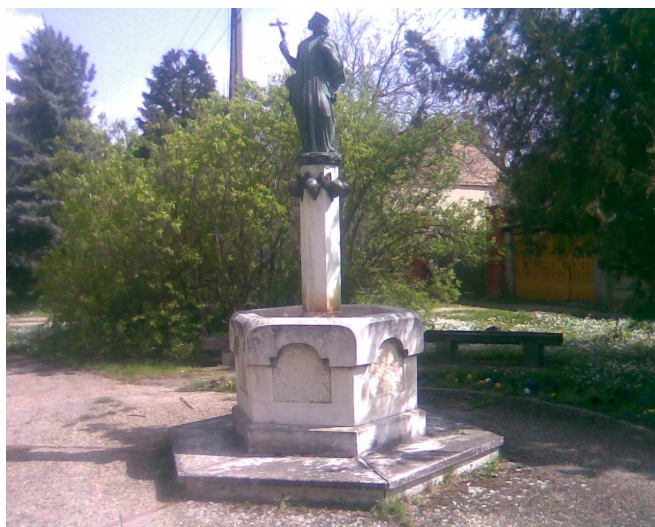
Szent Vendel, Szent Orbán és Nepomuki Szent János tisztelete Csongrádon a 18-20. században (2. rész)

Nepomuki Szent János

Tisza parti város lévén a csongrádi lakosok igen nagy százaléka foglalkozott kisebb-nagyobb mértékben halászáttal. Füzesi Péter így ír a 19. századi Csongrádról: „Más világ volt ez, de másképp is éltek az emberek. Több volt a halász, több a pásztor, a hal meg a legelő bősége miatt, kevesebb a parasztember”. A kenyeret adó folyó azonban igen gyakran sodorta veszedelembbe a várost, mely a 19. század folyamán többször is víz alá került. Hegyi Antal plébános így tudósít az 1888-as árvíz okozta lelki szorongatásokról: „Néptelen volt a város és üres a templomok mikor a belvárosi templomból elszállítottam az Oltáriszentséget, mert az ár betörése esetén méteres víz lett volna a templomban, és a szent tárgyakat csupán a misézéshez szükséges legszükségesebb szereket hagyván hátra, hangos zokogásaiban tört ki az utcák népe, hogy már csakugyan elvesz a város, mert a belvárosból már az Oltáriszentséget is elviszik...”

Az állandó fenyegetettség kiváló talajt nyújtott egy nyugatról importált, jellegzetesen barokk szent, Nepomuki Szent János tiszteletének meggyökeresedéséhez.

Nepomuki Szent János a vízi foglalkozást végzők és az úton levők patrónusa. Életében igen magas egyházi pozíciókat töltött be, utolsó éveiben IV. Vencel király feleségének a gyóntatópapja volt. A legenda szerint egy ízben a király – mivel kétségek támadtak benne neje hűségét illetően – rá akarta venni Jánost a gyónási titkok elárulására. Mivel semmi módon nem ért célt, 1383-ban a Moldvába ölette. Ő a csehek nemzeti védőszentje. Nepomuki Szent János tisztelete az 1729-ben befejeződött szentté avatási procedúra után lendült fel Magyarországon, de a szabadtéri szoborállítás divatja ennél korábban, az 1690-es években elkezdődött, és egészen a 19. század második feléig tartott. Csongrádon az első Nepomuki szobor a vízzel körülvett Belsőváros bejáratánál, a víz mellett helyezkedett el. Az állítás pontos dátumát nem ismerjük, legkorábbi említése 1783-ból származik. Minden valószínűség szerint ez lehetett a város első köztéri szobra. Az ábrázolt szent csongrádi kultuszáról egyetlen feljegyzés maradt fenn, mely arról tanúskodik, hogy ünnepnapját (május 16.) díszes körmenettel, búcsúval ünnepelték meg. Fontos kihangsúlyozni, hogy a szent életéről szóló legendát a csongrádi hívek ismerték és énekelve, közösen elevenítették fel. A szobrot időnként megújították, lecserélték, a helyét kis távolságon belül megváltoztatták, ahogy éppen a városrendezés megkívánta: 1787-ben özv. Mészáros Lajosné áthelyeztette a Szent János tér déli oldalára. 1929-ben Forgó Mihály és neje, Kocsis Veronka újította fel. Az utolsó, homokkőből készült szobrot az 1970-es évek elején összetörték. Máté István helyi szobrászművész 1987-ben, a szent ügyet felkarolva díszkutat formázott a régi kőszobor helyére.

Napjainkban a víz nem a díszkútból, hanem a tőle néhány méterre levő, szintén Nepomuki Szent Jánosnak szentelt közkútból folyik. A kellemesen hűvös, tiszta vizet igen kedvelik a csongrádiak, ballonszámra hordanak belőle otthonaikba.

A 19. században a szentnek három szobra is állt a város különböző pontján, többnyire a Tisza partján és a már említett helyen, a Belsőváros bejáratánál.

A csongrádi hívek 1818-ban a város külterületén, az úgynevezett böldi révnél emeltek homokkő szobrot Szent János tiszteletére. Amit biztosan tudunk, hogy a szobor magas talapzaton állt a gát belső oldalán az ártérben, így az 1881-es árvíz idején a víz *éppen szent János bajszáig ért*. A szobrot négy jegenyefa vette körül, melyből kettőt még az 1888-as áradás előtti évben kivágtak. Hegyi Antal plébános az eladott fa árából fedezte a szobor felújítási költségeit. Ez a lépés – mármint a fák kivágása – azonban végzetes lépésnek bizonyult a böldi szent János sorsára nézve. Alig egy évvel a teljes felújítás után a Károlyi uradalom Szegvárról érkező kompját az áradat a szobornak sodorta, így a böldi János szobra – miként az a szent életében is történt – a vízbe hullott. A gróf csak nagy háborúskodás árán kárpótolta a csongrádiakat. Új szobrot készíttetett a böldi révbe, de ezúttal védett helyre, a töltésen kívülre. Az új alkotást már léckerítés vette körül, de ültettek mellé élő sövényt, orgonabokrot és négy kanadai nyárfát is. Ezt az utolsó szobrot 1945-ben ledöntötték.

A harmadik költéri Szent János szobrot 1904-ben állíttatták a csongrádiak szintén a Tisza partjára, a pontonhíd feljárójához. A mostoha végzet ezt a szobrot is utolérte: 1919-ben a városba vonuló román csapatok szétlőtték majd ledöntötték. Az alkotást egészen 1992-ig nem pótolták. A ma is látható szobor a már említett Máté István szobrászművész keze munkáját dicséri. Ez az alkotás egy osztrák műhelyben készült, több száz éves tihanyi kőszobor másolata.

Nepomuki Szent János csongrádi tiszteletének a Nagyboldogasszony templomban is van nyoma, ahol a 18. század végén olajképpel (Müller, 1892) ellátott kőoltárt emeltek a vízen járók védőszentjének. A templom bal oldali oromzati fülkéjében szintén a szentről készült szobrot csodálhatjuk meg.

Gyöngyössy Orsolya

Kerékpáros keresztútjárás

A csongrádi Szent József Plébánia szervezésében az idei évben – április 16-án – harmadik alkalommal került megszervezésre a külterületi keresztelnél, szobroknál a Keresztút.

A szervezők kijelölték az útvonalat, majd motorral lemérték a hosszat. Gondolva arra is, hogy alsós tanulók is lesznek, közepes tempóban végigkerékpározva a 20 km-es távolságot, 5 óra időtartamban határozták meg. Az útvonal a nagyréti keresztet foglalta magában. Dél előtt 10 órakor, 15 fővel a Kistemplom előtt indultunk, kissé szeles, de napsütötte időben. Legnagyobb sajnálatunkra se papunk, se kántorunk nem volt, az előző nagyon lebetegedett, a kántornak pedig máshol kellett szolgálni. Így egy csonka csapattal, de igen nagy elánal indultunk útra.

Állomások: 1. Templom, 2. Kereszt téri kereszt, 3. a gáton Nepomuki Szent János szobra, 4. át a fahídon, a túlsó parton a 2006-os nagy árvízi emlékmű, 5. Várháti iskola keresztje - a harangot rég ellopták, iskolát lebontották, 6. a megye határnál lett felállítva 2010-ben egy kereszt - Csongrádról elszármazott asszony adománya, 7. szintén egy új kereszt lett összefogásból felállítva 2011-ben, melyet az elmúlt év őszén kezdett el építeni plébániánk közössége. A felmerült anyagköltségeket a Nagyboldogasszony és a Szent

József Plébánia közösen finanszírozta, 8. a Mámai réti volt iskola keresztje - itt is lebontották az iskolát, a harangot ellopták, 9. Farkas József gátórház - itt ugyan nem volt kereszt, de pihenésnek beütemeztük, 10. Ellés monostor - itt többen nem voltak még, csak hallottak róla, 11. visszafelé most már, a 2006-os emlékmű újból, 12. csongrádi oldalon Nepomuki Szent János szobra, 13. Kereszt téri kereszt, 14. megérkezés szeretett templomunkhoz. Köszönetet mondtunk az Úrnak, hogy megsegített bennünket! Kimondottan kirándulásra való időt fogtunk ki. Megjegyzem: a Várháti iskolától a gátórházig csatlakozott hozzánk három személy. Kaczibáné állította a megyehatárnál a keresztet. Ő általa nagyon szép imával gyarapodtunk.

Imádság a keresztén függő Jézushoz

*Nehéz a keresztet Megváltó Jézusom,
De amit rám mértél szívesen fogadom.
Szívemből szeretlek, ha meg is látogatsz,
Elédbe térdelek, bármilyen csapást adsz.*

*Isten fia voltál, mégis leroskadtál,
Én pedig semmiség, kisebb a pornál.
Viselem keresztet csak, erőt adj hozzá,
Ha Te úgy akarod, váljon áldásoddá.
Minden bűnömöt bocsásd meg a földön,
Hogy a másvilágon engem ne gyötörjön.*

*Légy irgalmas hozzám mennynek, földnek Ura,
Könyörögj érettem Jézusom szent Anyja.*

Amen.

Annak ellenére, hogy csonka csapat jött össze, nagyon sajnálhatják azok, akik nem bővítették a létszámunkat.

Köszönet azoknak, akik előkészítették, megtervezték az útvonalat. Köszönet az Úrnak, hogy megsegítette ezt a csipet-csapatot, erőben, egészségben.

Felföldi Miklós

*A keresztúton készült fényképek megtekinthetők a
www.kistemplom-csongrad.hu weboldalon.*

✂✂✂

Kirándulás Csíksomlyóra

2011. június 10-13.

A programtervezet megtekinthető a plébániákon, illetve honlapunkon, a www.kistemplom-csongrad.hu oldalon.

Részvételi díj: 32.000 Ft, mely tartalmazza az utazás /autóbusz/ költségét, szállást /2-3-4 ágyas szobákban/, félpanziós ellátást /3 vacsora, 3 reggeli/.

A korábban hirdettek ellenére még van lehetőség jelentkezni az útra, mivel többen a jelentkezettek közül visszamondták azt. Jelentkezés a plébániák irodáin, 10.000 Ft utazási előleg befizetésével, a teljes összeget május 25-ig kérjük befizetni. Az utazás Kupeczki László csongrádi egyéni vállalkozó autóbuszával történik.

Előadás a liturgia jelképvilágáról

Április 9-én a Ferences Világi Rend Dél-Magyarországi Régiójának meghívására egyházközségünk képviselőjében Horváth Józseffel és Révész Józseffel együtt részt vettünk azon a lelki napon, melyet Szegeden, a Felsővárosi Szent Miklós Plébánián tartottak meg.

A találkozó nemzetközinek is mondható volt, hiszen a több mint ötven résztvevő között a régió számos településéről érkezettek mellett Délvidékről (Szabadkáról és Óbecséről) ide utazott vendégeket is üdvözölhattünk. Ugyancsak a nemzetköziséget erősítette vendéglátónk, a minorita szerzetes Artúr atya, aki lengyel származása ellenére kiválóan beszéli a nyelvünket.

A megjelenteket Kerekes László világi ferences vezető köszöntötte, majd közösen imádkoztunk betegeink mielőbbi felgyógyulásáért és a szenvedőkért, kérve a Jóisten segítségét.

Ezt követően Kiss Didák ferences házfőnök a keresztény liturgiában előforduló jelekről és jelképekről, szimbólumokról, azok jelentéséről és helyes használatukról tartott előadást. Vallásunkban fontos a jelképek szerepe, mivel a láthatatlan valóságot megjelenítik, láthatóvá, jelenlévővé teszik. Erős a hatásuk, hiszen jól tudjuk, hogy amit látunk, azt jobban megjegyezzük, mint a szóban elhangzott dolgokat. A jeleket nem csak látjuk, de érezzük (tömjén), tapintjuk (kézfogás), halljuk, ízleljük.

A liturgiában használt minden testtartásnak, magatartásformának jelentése van. Például a felállás a tisztelet és a megbecsülés kifejezése, a meghajlás a mély tisztelet, hódolat és a bűnbánat jele. Ugyanígy jelentése van annak, ha a szentmisén leülünk, letérdelünk, térdet hajtunk, leborulunk, keresztet vetünk, kezet fogunk vagy kezünket összetesszük. A liturgia felhasznál olyan jelképeket, amelyeknek hétköznapi jelentése itt mélyebb tartalommal telik meg. Ezek a víz, a tűz,

a gyertya, a tömjén, a kenyér, a bor, az olaj, a színek stb. Fontos jelképünk a kereszt, mely Krisztus halálának a jele, de a megváltásnak és a szeretetnek a szimbóluma: Isten annyira szeret minket, hogy egyszülött fiát adta értünk. Ha azt mondjuk a természetre: „Milyen szép”, ez a teremtetőjére, a Jóistenre utaló jel. Aki templomba jár, egy közösség tagja, ezért nem mindegy, hogy milyen jeleket hordoz, hiszen róla fogják megítélni az egész közösséget. Azért történnek időnként liturgikus reformok, mert már mást jelent bizonyos jel, mint régen. A mélyebb értelmű jelképek azonban megmaradtak, így a húsvéti vízszentelés szép szimbóluma is, ahol a gyertya jelképezi Jézust, aki megszenteli a vizet.

Ezután a hallottakat kisebb csoportokban megbeszéltük, és elmondtuk az előadás témájához kapcsolódó gondolatainkat, érzéseinket.

Artur atya a ferences jelképekkel ismertetett meg bennünket, vetítés keretében. Sok ferences püspök, bíboros és érsek él a világban, akiknek a címerében ferences jelképek találhatók. Ilyenek a keresztbe tett kéz, a San Damiano-i

kereszt, vagy a Tau jel. A Tau a héber és görög ábécé T betűje. Formája olyan, mint a kereszt. Assisi Szent Ferenc szerette és használta a Tau jelet. Ezzel írta alá leveleit, ezzel jelölte meg a cellák falát, és

rajzolta homlokokra és véste a szívekbe, hogy bűnbánatra és megtérésre szólítson. Már a Szentírásban is megjelent, ahol számokkal jelképezték a Tau betűt. Hazánkban a ferences világi rend tagjai hordják, a ferences családhoz tartozás jelképeként. A bűnbánatnak, a kiválasztottságnak és a küldetésnek a jele.

Didák testvér minden előadásán, elmélkedésén tartogat olyan meglepetést a résztvevők számára, amely még emlékezetesebbé teszi a napot. Nem történt ez másként ezen a szombaton sem. Kézműves foglalkozást szervezett, amelyhez különböző anyagokat biztosított. Ki-ki kedve szerint varrt, vágott, ragasztott, festett vagy lakkozott többek között Tau jelet sapkára, pohárra, gyertyára, üveglapra vagy könyvborítóra. A közösen végzett tevékenység még jobban összekovácsolt minket.

A lelki nap befejezéséként szentmisén vettünk részt a Felsővárosi Minorita templomban.

Túriné Nádudvari Mária

Anyakönyvi hírek**Halottaink**

özv. Tóth Istvánné – Németh Viktória

Bársony Jánosné – Barna Erzsébet

Pető István

Misik Albertné – Jónás Julianna

Táborosi Józsefné – Kócsó Ilona

Pap Ferenc

Sárosi Rezső

Ötvös László János

Hencz Istvánné – Kurgyis Anna

Győri István

Palatinus Ferenc

Nagypál Imréné – Deák Pirosga

id. Varga Jánosné – Nagy Julianna

özv. Kallai Pálné – Dragolovics Klára

**Adj irgalmat, adj nyugalmat,
Ó Atyánk a lelkeknek!**

„Aki hisz bennem, még ha meghal is, élni fog.
Az, aki úgy él, hogy hisz bennem, nem hal meg
örökre.” (Jn. 11,25)

Kiadványunk támogatója:

ORHIDEA TEMETKEZÉS

Csongrád, Erzsébet u. 32.

Éjjel-nappal hívható telefonszám:

06-63/471-121

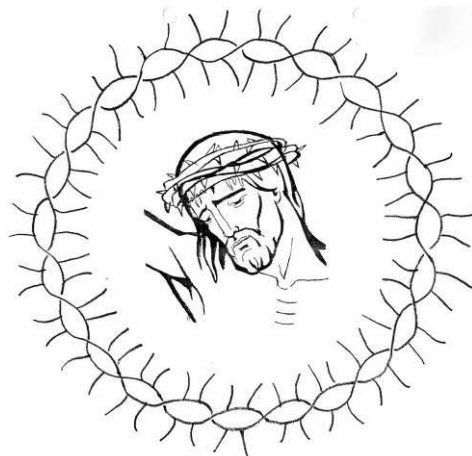
Május 20-ig rendelkezhet

a befizetett adója egy százalékáról!

A kedvezményezett technikai száma, neve:

0 0 1 1

Magyar Katolikus Egyház

Töviskoszorú

A töviskoszorút nem kell keresni, a sebeket nem kell magunkon kivésni, és a keresztet nem kell hívogatnunk. Isten kiméri nekünk, s akkor szeretettel, bátorsággal, hálaadással kell elviselnünk. A földi élet keresztthordó, a földi élet töviskoszorús, a földi szíveken sebeknek kell égniük, és a Golgota a mennybemenetel prelúdiума.

Prohászka Ottokár püspök

Miért Nagyhét?

Azért, mert ekkor lett Jézus igazi lénye minden eddiginél nyilvánvalóbbá. A csodáiról értesülve talán még nézhetnénk őt varázslónak, de a Golgotán, ahol a csoda elmaradt (nem szállt le a keresztfáról), egyértelműen a tökéletes Isten-ember áll előttünk. Mi, lázadunk Isten ellen, akár már egy sértő apróság miatt is – Jézus, a keresztre feszítéskor is a gyermek bizalmával szólította meg az Atyát. A mi gondolataink csekély fájdalom miatt is menthetetlenül magunk körül forognak – ő, viszont haláltusája közben is miértünk könyörgött. Mi igen szigorúan ítéljük meg az ellenünk csekély bántást elkövetőket – ő, az őt ártatlanul, igazságtalanul halálra juttatói számára is mentséget keresett. Jézus fájdalmas kiáltása („Nem tudják, mit cselekszenek!”) megfeszítői mellett szól: Nem tudják, hogy az Isten Fiát gyilkolják! A keresztre feszítő emberekhez hasonlóan mi sem tudjuk, hogy minden egyes vétünkkel a nekünk csodálatos életlehetőséget adó Istent szomorítjuk. Minden fásultságunkkal az Isten ajándékozó szeretetének fordítunk hátat; igazságtalanságunkkal pedig az általa megkívánt rendet borítjuk fel. Ezzel együtt is ott a csodálatos örömhír Jézus kiáltásában: azt kéri, hogy az Atya bocsásson meg nekünk, hiszen a kereszten vállalt gyötrelmes halála a mi megváltásunk is. Ezt teljesítette be azon a Nagyhéten.

Forrás: Biblia Szövetség

Anyakönyvi hírek – Keresztelés

Április 10., Bokros

Frittmán Tamás

Anyák napjára

A közelgő Anyák napja alkalmából szeretettel és hálával köszöntünk minden édesanyát, nagymamát, akik fáradtságot nem ismerve, önzetlenül, jóságos szeretettel gondoskodnak családjukról, gyermekeikről! Hálával emlékezünk a földi létből eltávozott édesanyákra, nagymamákra is, arra a sok jóra, szeretetre, amit tőlük kaptunk.

*Úgy repültem, mint a madár!
Pedig szárnyam sincsen.
Virágot is hoztam Neked!
Pedig kertem sincsen.
A szeretet az én szárnyam,
Szívem az én kertem.
Anyák napján köszöntelek,
Édesanyám, lelkem!*

A számla

Egy este, amikor az anya a vacsorát főzte, 11 éves fia megjelent a konyhaajtóban, kezében egy cédulával. Furcsa, hivatalos arckifejezéssel nyújtotta át

édesanyjának, aki megtörölte kezét kötényében és elkezdte olvasni azt:

- a virágágyás kigyomlálásáért: 500 Ft
- a szobám rendberakásáért: 1000 Ft
- mert elmentem tejért: 100 Ft
- mert 3 délutánon át vigyáztam a húgomra: 1500 Ft
- mert kétszer ötöst kaptam az iskolában: 1000 Ft
- mert minden nap kiviszem a szemetet: 700 Ft
- Összesen: 4800 Ft

Anyja kedvesen ráemelte fiára tekintetét. Rengeteg emlék jelent meg előtte... Fogott egy tollat, és egy másik cédulára ezeket írta:

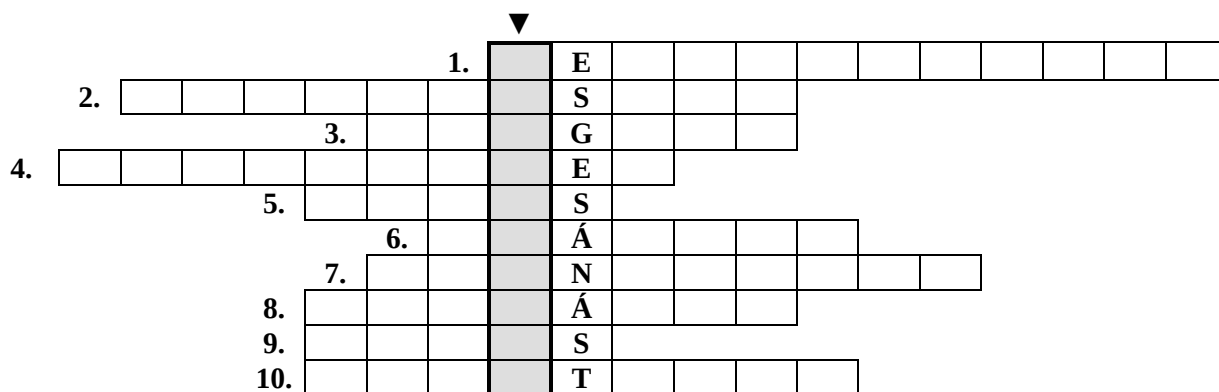
- mert 9 hónapig hordtalak a szívem alatt: 0 Ft
- az életért, mit neked adtam: 0 Ft
- az összes átvirrasztott éjszakáért: 0 Ft
- a sok-sok vigasztalásért: 0 Ft
- a könnycseppjeid felszárításáért: 0 Ft
- mindenért, amit naponta tanítottam neked: 0 Ft
- minden reggeliért, ebédért, vacsoráért és szendvicsért, amit készítettem neked: 0 Ft
- Összesen: 0 Ft

Amikor befejezte, anyja mosolyogva nyújtotta át a cetlit fiának. A gyerek elolvasta, és két könnycsepp gördült ki a szeméből... Szívére szorította a papírost, és saját számlájára ezt írta: FIZETVE. Ezután édesanyja nyakába ugrott és csókokkal halmozta el.

Rejtvénysarok

Kedves Gyerekek!

A sorok kitöltése után a sötétített oszlopban található megfejtést június 15-ig adjátok le írásban a sekrestyében, vagy juttassátok el elektronikus úton, honlapunkon a Harang-Szó / Rejtvénysarok menüpont alatt címünkre. A helyes megfejtők közül kisorsolt három főt jutalomban részesítünk.

1. Erre jelentkezett Jézus a názáreti zsinagógában	6. Istennel való kapcsolatunk
2. Jézus tanítása a 8 boldogságról	7. Örömhír
3. Szenvedés helye	8. Jézus Kánában tette első
4. Ekkor feszítették keresztre Jézust	9. A hitetlen apostol
5. Az áruló apostol	10. Jézus tanítványai

Az előző lapszámban lévő keresztrejtvény megfejtése: **Egyházi rend**

Sajnos helyes megfejtés nem érkezett, így az ajándékozás ez alkalommal elmarad.

Készítette: Pap Imre

Virágvasárnap

Április 17-én, az ünnepi szentmisén barkaszenteléssel, ünnepélyes templomi bevonulással és a Passió eléneklésével felidéztek Jézus Krisztus dicsőséges bevonulását Jeruzsálembe.

Nagyheti szertartások

Nagycsütörtök:

17.00 óra, nagycsütörtöki szertartás: ünnepi szentmise az Utolsó Vacsora emlékére. A szentmise után egy óras virrasztás lesz az Oltáriszentséggel.

Nagypéntek:

16.30 óra, Jeremiás siralmai;

17.00 óra, nagypénteki szertartás: melyben elhangzik a Passió, és kereszthódolatot végzünk. A szertartás után virrasztás lesz a Szentsírnál.

Nagyszombat:

16.00 órától lesz nyitva a templom, Szent Sír látogatásra és egyéni szentségimádásra;

18.00 óra, nagyszombati szertartás: Húsvéti Vigília, Krisztus feltámadása (tűzszenelés, vízszentelés, húsvéti örömeinek, szentmise és feltámadási körmenet)

Húsvétvasárnap:

08.00 óra, Szentmise.

Bokroszon:

09.00 óra, Szentmise.

Húsvéthétfő: 17.00 óra, Szentmise.

Szent József kilenced

Szent József ünnepére készülve március 10 - 18 között kilenced imádkozás volt templomunkban a misék előtt.

Keresztút

Nagybőjt péntekjein az esti szentmisék előtt keresztutat jártunk, szombatonként pedig Mária keresztúti ájtatosságot végeztünk.

Szentmisék rendje templomunkban

Kedd – szombat: 17.00 óra; Vasárnap: 8.00 óra.

A Nagyboldogasszony templomban május 8-án, vasárnap délelőtt 10 órakor lesz a bérálás szentségének kiszolgáltatása.

Tartósélelmiszer-gyűjtés

A nagybőjtben tartósélelmiszer-gyűjtési akció volt templomunkban. Kértük a családokat, hogy a lehetőségeikhez mérten tartós élelmiszerrel járuljanak hozzá a nehézségekkel küzdők mindennapjaihoz. Plébániánkra is érkeztek élelmiszer adományok, amelyeket a Karitás csoport segít szétosztani a rászorulóknak között. Köszönjük az adományokat!

Fiatalok!

Szeretettel vár tagjai sorába a Szent József Plébánián működő 575. számú Szent György Cserkészcsapat. A foglalkozásokat péntekenként 16.00 - 17.00 óra között tartják a plébánia Kolostor épületében.

Tisztelt Olvasóink!

A Harang-Szó előállításához anyagi támogatókat keresve magánszemélyek, vagy vállalkozások - *a lap szellemiségét nem sértő* - hirdetéseinek is helyet biztosítunk kiadványunkban.

Irodai fogadóórak a plébánián

Hétfő, szerda, péntek: 9.00 – 12.00 óra

Közelgő ünnepek

- május 1.: Isteni Irgalmasság vasárnapja;
- május 25.: Szent Orbán pápa ünnepe;
- június 5.: Urunk mennybemenetele;
- június 12.: Pünkösdvasárnap;
- június 19.: Szentháromság vasárnapja;
- június 26.: Úrnapja.

Kedves Hívek, Tisztelt Olvasóink!

Várjuk az érdeklődőket, látogassanak el a Kolostor épület emeletén lévő könyvtárunkba.

Nyitvatartási idő: vasárnap 9.00 – 10.30 óra

Szerkesztői üzenet

Terveink szerint lapunk következő száma június végén jelenik meg. Kérjük, hogy a közlésre szánt írásait június 15-ig juttassák el a szerkesztők részére.

HARANG-SZÓ 38. szám

Csongrád-Piroskavárosi Szent József Plébánia és a bokrosi Szent László - templom híveinek lapja. Megjelenik évente hat alkalommal, 350 példányban. Felelős kiadó: Salamon László esperes-plébános

Szerkesztők: Fekete Imre, Túriné Nádudvari Mária

Tördelés-formázás: Pap Imre

Cím: 6640 Csongrád, Piroska János tér 4.

Tel./Fax.: 06-63/483-063

Honlap: www.kistemplom-csongrad.hu

E-mail: sztjosefplebania@csongrad.hu

Nyomdai munkák: Fotó-Print Stúdió, Csongrád